

[Gert Petersen.]

ud til, at nedgangen i betalingsbalanceunderskuddet ikke bliver så stor, som man havde forudset. Vi må nok regne med et underskud på betalingsbalancen på i hvert fald 9 mia kr., måske mere, i år.

Begge udviklingstendenser er katastrofale. Arbejdsløsheden er katastrofal, fordi den rammer hundredtusinder af mennesker, både direkte og også indirekte, derved, at de lever med den trussel over hovedet at blive kastet ud i arbejdsløshed. Det er en umenneskelig behandling af borgere i vort samfund. Man kan også rejse det spørgsmål, om dette folketing overhovedet lever op til grundloven, ifølge hvilken tinget er forpligtet til at tilstræbe, at der er arbejde til alle arbejdsduelige borgere i dette samfund. Det er der så sandelig ikke, og det kommer der heller ikke ud af det her.

Men betalingsbalancen er også et reelt problem efter socialistisk folkepartis opfattelse, både betalingsbalancen og udlandsgælden. Vi er i forvejen kommet ind i fællesmarkedet. Det har gjort os ganske afhængige af, hvad man bestemmer i økonomisk henseende andre steder i Europa. Den voldsomme gældsætning, som vi er ude i, gør os endnu mere afhængige, og det store betalingsbalanceunderskud gør det endnu værre.

Derfor kan vi godt acceptere det synspunkt, at det gælder om på samme tid at vende den negative udvikling på arbejdsmarkedet, altså med hensyn til beskæftigelsen, og den negative udvikling med hensyn til betalingsbalancen, altså at gøre noget for også at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet, og vi er i og for sig tilfredse med, at man i det oplæg, som kom den 28. juli fra regeringen – men der er sandelig også sket noget siden, så tilfredsheden er ikke så stor, som den var dengang, det skal jeg komme tilbage til – tog udgangspunkt i denne dobbelte målsætning. Det var ikke mit indtryk, at det var tilfældet ved augustforliget for et år siden. Jo, man talte godt nok lidt om det, men hvis man så på indholdet, så var det først og fremmest en indsats for at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet. Vi andre forudsagde jo også, at det ville føre til øget arbejdsløshed på en 25.000–30.000, og det viser sig nu et år efter, at vi havde ret, og at regeringen og de andre augustforligspartier havde uret, for så vidt angår arbejdsløsheden.

Når augustforliget sidste år måtte føre til

øget arbejdsløshed, så var det, fordi der var tale om en stramning, helt primært en stramning, som satte ind på 2 områder: for det første en begrænsning af lønindtægterne og for det andet en række afgifter, som blev gennemført, samtidig med at der ikke blev sat synderlig meget ny beskæftigelse i gang.

Jeg vil gerne tro det bedste om mine medmennesker, også om statsministeren, og jeg vil tro, at man ventede inden for regeringen, at det skulle komme til et internationalt opsving, sådan at eksporten ville bevæge sig så voldsomt opad, at man inden for eksportindustrien kunne oprette de nye arbejdspladser, der ellers blev ledige, og på den måde undgå en vækst i arbejdsløsheden. Men sådan gik det altså ikke. Vi står i dag med 25.000–30.000 flere arbejdsløse efter at have anvendt augustforliget 1976' recept, den recept, som de øvrige augustforligspartier og også det konservative folkeparti var med til at skrive, og som venstre kun afstod fra at skrive under på, fordi den ikke var skrap nok. Det er ganske ejendommeligt, at det er de samme partier, som har ansvaret for en politik, der har ført til en øget arbejdsløshed herhjemme, som nu kommer og vil fortælle os, nøjagtig hvad vi skal gøre for at få nedbragt arbejdsløsheden.

Vi har oplevet en lang serie forlig i de sidste 3–4–5 år, siden krisen satte ind, og ingen af disse forlig – som jo naturnødvendigt må være vedtaget af et flertal herinde i folketinget, og det er stort set af repræsentanter for de partier, der hidtil har haft ordet – ingen af disse forlig har ført til nedgang i arbejdsløsheden. Ja, man må vel endda sige, at det sidste forlig førte til en katastrofal udvikling i arbejdsløshedssituationen. Det, vi oplever nu – måske fordi regeringen denne gang tog som udgangspunkt, at man måtte sætte ind for alvor både mod arbejdsløsheden og også mod betalingsbalancen – har altså ført til, at augustforliget af 1976 i realiteten ligger i skærver. Jeg har godt nok lige hørt en ordfører fortælle, at augustforliget eksisterer da stadig væk. Bevar mig da vel! Hvis forligspartnere har det sådan indbyrdes, at de kan svigte hinanden og alligevel køre videre med forliget, nå ja, så vel bekomme! Men jeg ville altså ikke bryde mig om at være med i et sådant arrangement.

Jeg husker, der engang var en partifælle til mig – han er stadig væk partifælle til mig – som på et landsmøde i socialistisk folkeparti, det var vist i 1972, sagde om den socialdemo-